

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665833094672/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

Skygge. Hans Hjerter bankede, han trykkede Hænderne mod sit Bryst, og han blev angst for Lyden af sine egne Skridt.

En Hund gæde i Huset, og han foer sammen som en Tyv. Hørte saa Skridt i Gangen. Han trykkede sig op imod Buskene og saa Marie.

Han kunde ikke tale. Stod med bøiet Hoved og Hænderne knuget sammen, som om han foldede dem.

Hr. Maag — hvad vil De her — Marie talte sagte, strakte Hænderne afværgende frem — Hvorfor er De kommen?

Men ved Lyden af hendes Stemme saa Erik op. Der laa tusind Bønner i hans Blik. Og med et Suk sank hans store Legeme ned foran hendes Fødder.

Og mod hendes Kjoles Sømme trykkede han sine Læber, mod hendes Hænder, mod Jorden, hvor hun stod — i elskovssyg Tilbedelse.

Marie vilde fly; sagde: Maag — men Maag . . . med en Stemme fuld af Graad.

Saa lod hun Armene slapt synke ned paa hans Skuldre.

Den næste Dag bad Erik Maag gamle Lind om Maries Haand. Lind gav sit Saustykke og lovede at holde Brylluppet til Høsten.

Til den Tid drog Marie ind paa Thorsholm som Eriks Brud. Det meste af Huset var istandsat for gamle Linds Penge; der var nye Rammer

om Slægtsbillederne, og alt det gamle Skrammel havde Marie ladet pudse op. Hun havde ogsaa faaet ladet hugge to nye Ulve til Indkjørselen, for baade Skjoldene og Vaabenet var for længst faldet de gamle af Kløerne.

Det var Slægtsglandsen, som havde betaget Marie. I denne store og øde Sal, hvor hun havde vandret med Erik, der havde jo alt det levet, hvorom hun havde læst. Her havde de færdedes, hendes Drømmes Helte, her de stolte Fruer. Og de var alle af Eriks Slægt.

Saa gied han saa sikkert ind i hendes Sind, i Selskab som han kom med alle hendes Drømmebilleder, der blev levende; og paa det blev hun hans Hustru.

Ægteskabet blev lykkeligt. Erik bar hende paa Hænder.

Da Marie blev frugtssommelig, gik hun Dag efter Dag med sin Mand under Riddersalens Billeder for at vælge Navnet til den Søn, hun bar under sit Hjerte. Efter de berømmeligste maatte han opkaldes.

Men da Tiden kom, fødte Marie en Datter og døde samme Dag.

Eriks Sorg var saa voldsom, at de frygtede, han skulde miste Forstanden. Barnet vilde han ikke sé.

Da det var svagt og skrøbeligt, lod Madam Lind det hjemmedøbe og gav det i Daaben Navnet Ellen. Hendes eget Navn.